

РЕШЕНИЕ

№ 48

гр. Русе, 24.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, IX НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Ивайло Ас. Й.

при участието на секретаря Радостина Ил. Станчева
като разгледа докладваното от Ивайло Ас. Й. Административно наказателно дело № 20214520202389 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на В. Д. В., чрез адв. Г.С., депозирана против наказателно постановление № 21-0453-000369 от 01.11.2021г., издадено от Началник РУ Сливо поле към ОДМВР - Русе, с което на жалбоподателя, на основание чл. 178Д ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 200 лева, за нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 ЗДвП.

С жалбата се ангажират твърдения, че наказателното постановление е незаконосъобразно и се моли за неговата отмяна. В подкрепа на тези твърдения се инвокират доводи, че жалбоподателят не е осъществил състава на нарушението, за което е ангажирана неговата отговорност, тъй като в този момент е изпълнявал служебните си задължения и е бил спрял частично на синята площ за инвалиди, с цел да не пречи на преминаващите автомобили, а не е бил паркирал и е бил с работещ двигател и на мястото на водача. Релевират се доводи, че вписаното в АУАН и НП не отговоря на определението в ЗДвП, че жалбоподателят е паркирал, а същият само е престоявал. Ангажират се твърдения, че при съставянето на АУАН има и процесуални нарушения, както и нарушения на материалния закон. Релевират се доводи, досежно приложението на чл. 28 ЗАНН. Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят лично и чрез своя защитник

поддържа депозираната жалба по изложените в същата фактически и правни доводи. В хода и по реда на съдебните прения развива подробни съображения, досежно наличието на предпоставките за приложение на чл. 28 ЗАНН.

Административнонаказващият орган, редовно призован не изпраща представител и не заема становище по депозираната жалба

Районна прокуратура - Русе, редовно призована, не изпраща представител.

По допустимостта на жалбата

Жалбата изхожда от активно процесуално легитимирано лице, адресат на издаденото наказателно постановление, депозирана е в преклузивния срок за обжалване и касае подлежащо на съдебен контрол наказателно постановление, поради и което същата се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество досежно нейната основателност.

Съдът, след като извърши служебна проверка на обжалваното наказателно постановление, съгласно изискванията на чл. 314 НПК, вр. чл. 84 ЗАНН, въз основа на събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната взаимна връзка и зависимост, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

Административнонаказателното производство срещу жалбоподателя е започнало със съставянето на АУАН № 21-0453-000369 от 20.10.2021г. (бланков № 663708), за това че на 20.10.2021г., около 13,15 часа, в град Сливо поле, ул. „Никола Обретенов“ срещу Данъчна служба към Община Сливо поле е управлявал собственото си МПС – Фолксваген Шаран, с рег. № **** и е паркирал моторното превозно средство на място определено за хора с трайни увреждания, които факти са субсумирани от актосъставителя като нарушение по чл. 98, ал. 2, т. 4 ЗДвП.

АУАН е бил подписан от санкционираното лице с възражение, че не е извършил маневра паркиране и 1/2 от автомобила е извън паркомястото за инвалиди.

Въз основа на съставения АУАН било издадено и оспореното наказателно постановление № 21-0453-000369 от 01.11.2021г., с фактическо описание и правна квалификация на деянието, идентични с тези съдържащи се в АУАН като на жалбоподателя, на основание чл. 178Д ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 200 лева, за нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 ЗДвП.

Посочената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните в хода на производството гласни и писмени доказателства и писмените доказателствени средства.

Не са налице противоречия в доказателствената съвкупност по делото, което от своя страна да налага, излагането на подробни мотиви кои доказателства съдът приема и кои отхвърля, както изисква разпоредбата на чл. 305, ал. 3 НПК, доколкото както гласните, така и писмените доказателства и доказателствени средства се намират в корелативно единство и безспорно подкрепят приетите за осъществили се в хода на административнонаказателното производство факти, включени в предмета на доказване съгласно разпоредбата на чл. 102 НПК.

Въз основа на така установеното от фактическа страна и извършената оценка на събраните в хода на производството гласни и писмени доказателства и доказателствени средства, съдът намира, че следва да бъдат изведени следните изводи.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Акът и наказателното постановление са съставени при спазване императивните изисквания на ЗАНН. Същите съдържат всички необходими за тяхната редовност от формална страна реквизити, визирани в чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. В акта за установяване на административно нарушение, въз основа на който е издадено оспореното наказателно постановление, а така също и в самото наказателно постановление, са намерили отражение всички обективни признаци на състава на нарушението, за което е ангажирана отговорността на жалбоподателя, а така също и конкретната законова разпоредба, под която са субсумирани фактите, установени от органът издал наказателното постановление и санкционната норма, въз основа на която е ангажирана административнонаказателната му отговорност. Не е налице противоречие между приетите за установени факти, нормата под която същите са

субсумирани и санкционната разпоредба, въз основа на която е ангажирана отговорността на санкционираното лице.

По изложените мотиви неоснователни се явяват твърденията с жалбата, че при съставянето на АУАН и издаването на НП са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, имащи за последица отмяна на издаденото наказателно постановление.

От събраните в хода на производството гласни и писмени доказателства и извършената оценка на същите, поотделно и в тяхната взаимна връзка и зависимост, следва да бъде изведен единственият възможен извод, а именно че жалбоподателят е осъществил състава на нарушението, за което е ангажирана неговата отговорност.

Както от показанията на актосъставителя Д. В. Й., така и от показанията на разпитания в процесуалното качество на свидетел И. Б. Й., еднозначно се установява, че с управлявания от него автомобил се е намирал на място, определено за паркиране на превозно средство, обслужващо хора с трайни увреждания, като към момента, когато е бил възприет от актосъставителя Д.Й., жалбоподателят е бил в автомобила, който е бил с работещ двигател и жалбоподателят е разговарял със свидетеля И. Й., като в този момент не са се извършвали товарно-разтоварни дейности и не са се качвали и слизали пътници.

Няма спор, че жалбоподателят не е имал право да паркира на места, определени за превозни средства, обслужващи хора с трайни увреждания.

Няма спор и че само част от управлявания от жалбоподателя лек автомобил е бил на обозначеното с пътен знак и маркировка място, определено за паркиране на хора с увреждания.

По тези факти освен, че не е налице спор, но едновременно с това същите еднозначно се установяват, както от гласните, така и от писмените доказателства по делото.

Спорен е въпросът дали при проявлението на тези факти, жалбоподателят е осъществил състава на административното нарушение, за което е ангажирана неговата отговорност.

Съгласно разпоредбата на чл. 93, ал. 1 ЗДвП „Пътно превозно средство е в престой, когато е спряно за ограничено време, необходимо за качване и слизване на пътници или за извършване на товарно-разтоварни работи в присъствието на водача“, а съгласно ал. 2 на чл. 93 ЗДвП „Паркирано е пътно

превозно средство, спряно извън обстоятелствата, които го характеризират като престояващо, както и извън обстоятелствата, свързани с необходимостта да спре, за да избегне конфликт с друг участник в движението или сблъскване с някакво препятствие, или в подчинение на правилата за движение“.

Видно от доказателствата по делото – показанията на актосъставителя и на разпитания свидетел, в конкретния случай пътното превозно средство, управлявано от жалбоподателя е било паркирано, тъй като не са били извършвани действия, както за качване и слизване на пътници, така и за извършване на товарно-разтоварни работи, към момента, в който е било установено нарушението от актосъставителя, поради и което неоснователна и без опора в закона е тезата на жалбоподателя, че същият не е осъществил състава на нарушението, защото управляваното от него моторно превозно средство не е било паркирано, а е било в престой. Обстоятелството, че управляваният от жалбоподателя лек автомобил е бил с работещ двигател и същият е бил на мястото на водача, не могат да обосноват извод, че в случая същият не е паркирал, а автомобилът му е бил в престой, тъй като критерият е, не дали водачът е бил в автомобила, а дали към този момент са били извършвани действия за качване или слизване на пътници или за извършване на товарно-разтоварни работи, като нито една от тези хипотези не е налице в конкретния случай.

Съгласно приетата за нарушена разпоредба на чл. 98, ал. 2, т. 4 ЗДвП, паркирането е забранено на места, определени за хора с трайни увреждания.

В конкретния случай безспорно е установено, че жалбоподателят не е лице с трайни увреждания и не е превозвал такова лице, породил и което не е имал право да паркира на място, определено за превозно средство, обслужващо хора с трайни увреждания и е осъществил състава на нарушението, за което е ангажирана неговата отговорност, както от обективна, така и от субективна страна.

Неоснователни са релевираните доводи, че същият не е осъществил състава на нарушението, тъй като само частично е бил заел мястото, определено за паркиране на хора с увреждания. Както от показанията на актосъставителя, така и от показанията на свидетеля И. Й. се установява, че по начина по който е бил паркирал жалбоподателя не е имало възможност друг автомобил, да паркира на посоченото място.

Правилно е издирена и приложена и съответстващата на това нарушение

санкционна разпоредба на чл. 178Д ЗДвП, в която размерът на административното наказание „Глоба“ е в абсолютен размер.

Настоящия съдебен състав намира, че в случая са налице предпоставките на чл. 28 ЗАНН, доколкото извършеното нарушение разкрива белезите на маловажен случай, съгласно легалната дефиниция съдържаща се в § 1, т. 4 от ДР на ЗАНН. В конкретният случай макар и жалбоподателят да е осъществил от формална страна състава на нарушението, за което е ангажирана неговата отговорност, с оглед обстоятелствата, при които е било извършено нарушението, а именно, че жалбоподателят е бил в автомобила и във всеки един момент е имал възможност да премести същият при необходимост на мястото да паркира автомобил, превозващ лице с увреждания, липсата на лице, което към него момент да е искало да паркира и което негово право, чрез поведението си жалбоподателят да е препятствал упражняването му, както и с оглед данните за личността на дееца, а именно, че видно от справката за нарушител, същият е санкциониран с две наказателни постановления, за извършени от него нарушения през 1996г. и през 2011 година, както и че е осъждан за престъпление по чл. 343б, ал. 1 НК през 2007г., сочат че предходните наложени по отношение на него наказания са постигнали целите на наказанието и през един период от повече от десет години, същият не е извършвал нарушения на правилата за движението по пътищата, сочат, че по отношение на жалбоподателя целите на наказанието могат да бъдат постигнати и без да бъде наказван, а като бъде предупреден, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на предупреждението, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

По изложените мотиви, съдът намира, че административнонаказващият орган е приложил неправилно материалния закон, като не е приложил разпоредбата на чл. 28 ЗАНН, при наличието на визираните в закона предпоставки за нейното приложение, поради и което наказателното постановление следва да бъде отменено и да бъде предупреден нарушителя, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание

С оглед изхода на делото и на основание чл. 63д ЗАНН, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените от същия разноси за възнаграждение на един адвокат в размер на 240 лева, съгласно представения списък с разноси.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 2, т. 2 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 21-0453-000369 от 01.11.2021г., издадено от началник РУ Сливо поле при към ОДМВР - Русе, с което на **В. Д. В.**, ЕГН: *****, с адрес *****, на основание чл. 178Д ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА“ в размер на **200 (двеста) лева**, за нарушение на чл. 98, ал. 2, т. 4 ЗДвП.

ПРЕДУПРЕЖДАВА, на основание чл. 63, ал. 4 ЗАНН, **В. Д. В.**, ЕГН: *****, с адрес *****, че при извършване на друго административно нарушение от същия вид, представляващо маловажен случай, в едногодишен срок от влизането в сила на съдебния акт, за това друго нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

ОСЪЖДА ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ НА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ – РУСЕ ДА ЗАПЛАТИ на **В. Д. В.**, ЕГН: *****, с адрес *****, на основание чл. 63д, ал. 1 ЗАНН, вр. чл. 143, ал. 1 АПК СУМАТА в размер на **240,00 (двеста и четиридесет) лева**, представляваща разноси за възнаграждение за един адвокат.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд - Русе в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Русе: _____